

RECITATIV.

Men, Svea! när i dag, i ekbekrönta nejder,
Du ser din idoghet, din frihet mera trygg;
Ej häfvande för öppna fejder,
Försvared af Carlsborg och fjällar i din rygg.
En enda ovän står dig åter,
En son af köld och missväxt-år.
Gå, möt hans bleka hamn med skördar i ditt spår,
Som du från inledd våg kring bygden falla låter,
Att nöden aldrig mer en nordisk koja når.
Då skall välsignelsen och friden
Bekransa stränderna af Göthers jätte-flod;
Och våra ättlingar besjunga konstens mod,
När denna dag är längst förliden.
Då skall från Warnhems graf den fromme Ingo se
Sin fordnä öde slätt bepydd med skörd och hydda,
Och från sitt Riddar-slott *) skall Wasa bifall ge
Till andra strandens Borg: — två minnen, frejdade,
Af tid som inne är, af tider redan flydda.

Och Han, som hvilat lugn i sina mödors graf,
I skötet af det Verk, hvars framgång han besvurit,
Med vård af den granit, hans egna händer skurit,
Skall af en framtid få den lön hans tid ej gaf.
En tid, åt hvilkens gunst han inga offer burit,
Blott härdig för sitt mål, — att närmast tvenne haf.

*) Wadstena slott.

Du dem förenat; — gå, att gagna när du stiger,
Du Nordens ebb och flod! att gagna i ditt fall.
Bär genom landets bredd en agtad böljas svall!
Och dig Carl Jonans hand åt Häfderna invigen. —
Blif hafvens Salu-Torg, välmågans nederlag!
Och här, vid hafvets port, vår fria hyllning tag!
Som du sprängt jordens sköt och klipporna derunder,
Så Ehrensvärdska vapnets dunder *),
Dig helsar med sin röst, vid folkets fest i dag.

Vid folkets fröjdefest, att se i sina trakter
Sin Konung och Hans Ärt, mål för sitt trogna hopp:
En trohet hög och stark, som flodens katarakter,
Och en förhoppning, trygg som flodens lugna lopp.

*) Kanon-Slupar, så väl från Stockholms som Göteborgs Stationer, voro beordrade att mötas vid invignings-stället, sedan de, på Cana-lens hela längd, sålunda genomfärit landet.